

Františkovo slovo

č.54



Věda by měla sloužit člověku a nikoli člověk vědě

Potratem se nic nevyřeší, řekl papež rodičům postižených dětí

Trojice je podivuhodné tajemství, z něhož pocházíme a ke kterému jdeme

Bůh obrací skartaci ve spásu

O životodárných výtkách papeže Bergolia

O hmatatelném dobru s odstupujícím ředitelem Papežských misijních děl

Plánovači blahobytu jsou iritováni rodinou, která odolává ekonomickému vydírání

Biskupové informují o výcviku mezinárodních teroristů a netečnosti OSN

Papež slavil liturgii Těla a Krve Páně

Svatý stolec v UNESCO o „Výchově včera a dnes“

Kardinál Parolin o apoštolské cestě do Sarajeva

Svatý otec k Papežským misijním dílům: Nevylučujte Krista z jeho misionářského díla

S biskupem Hinderem o živé, radostné a nezakomplexované církvi na arabské půdě

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Věda by měla sloužit člověku a nikoli člověk vědě

Papež František dnes dopoledne přijal členy Sdružení Věda a život (Scienza e Vita). Tvoří jej odborníci z oblasti medicíny, biologie a práva, kteří brání posvátnost předávání lidského života ve společnosti a jejichž míněním se při referendu v roce 2005 řídila velká většina občanů (74%), kteří se zdrželi hlasování, ve kterém měli pomocí sofistikovaných otázek rozhodovat o tom, zda embrya mají lidskou důstojnost anebo zda jsou pouhým materiálem. Přibližně čtyřem stům členů italského sdružení Věda život Petrův nástupce řekl:

„Při obraně člověka se soustředíte na dvě zásadní činnosti: vycházet k setkání a setkat se k poskytnutí opory. Tento pohyb směrem k periferiím vychází ze středu, ve kterém je Kristus. Odtud se zaměřujete na nejrůznější situace lidského života.“

„Zázrak života - řekl dále papež - vždycky způsobuje krizi jakékoli formě vědecké domýšlivosti a vrací primát úžasu a kráse.“

„Kristus je světlem člověka a světa, svítí na cestu, aby věda vždycky sloužila životu. Pokud se na toto světlo nebere zřetel, vědění ztrácí kontakt s životem a stává se neplodným. Neustále proto vzhlížejte k posvátnosti každého člověka, aby věda opravdu sloužila člověku a nikoli člověk vědě.“

„Vědecká reflexe používá zvětšovací sklo, aby analyzovala určité jednotlivosti,“ řekl dále Petrův nástupce. „A díky této schopnosti analyzovat zjišťujeme, že spravedlivá společnost uznává primát práva na život od početí do přirozeného skonu. Je však třeba jít dále... Život je především dar a tato skutečnost rodí naději a budoucnost, pokud je ožívována plodnými svazky, rodinnými a sociálními vztahy, které otevírají nové perspektivy.“

„Stupeň pokroku civilizace se měří schopností opatrovat život, zejména v jeho nejkřehčích fázích, spíše než rozšířením technologických prostředků. Mluvíme-li o člověku, nezapomínejme na všechny útoky proti lidskému životu. Útokem na život je metla interrupcí. Útokem na život je ponechání našich bratří napospas smrti na lodích v mořském průlivu před Sicílií. Útokem na život je úmrtí při práci, když nejsou dodrženy bezpečnostní předpisy. Útokem na život je smrt podvýživou. Útokem na život je terorismus, válka, násilí, ale také eutanázie. Milovat život vždycky znamená starat se o druhého, mít jej rád, opatrovat a ctít jeho transcendentní důstojnost.“

Papež dále povzbudil k „vytváření nové kultury života, která bude umět spřádat sítě důvěry a vzájemnosti a nabízet horizonty pokoje, milosrdenství a sdílení. Nemějte strach navazovat plodný dialog s celým světem vědy, včetně těch, kteří se neoznačují za věřící, ale zůstávají otevření mystériu lidského života“ – řekl v závěru své promluvy papež František členům italského sdružení Věda a život a rozloučil se s nimi prosbou o modlitbu.

Potratem se nic nevyřeší, řekl papež rodičům postižených dětí

Papež František v pátek večer přijal v kapli Domu sv. Marty skupinu dvaceti vážně nemocných dětí, které se svými rodinami a průvodci jedou na pouť do Lurd nebo italského Loreta. Podobné setkání se uskutečnilo také před dvěma lety. Podle informací vatikánského tiskového mluvčího ve skupině převažovali školáci ve věku 7 až 14 let, ale bylo tu také několik dvou- až tříletých dětí. Za všechny papeže pozdravila dívka, která právě prodělala operaci mozkového nádoru. **Devítiletá Michelle se účastnila obou setkání s papežem a ujistila Svatého otce, že děti, které přijely minule, se za něj stále modlí, i když některé už v nebi.** Dále promluvil otec desítiměsíčního chlapce, který se narodil s vážným nervovým postižením a po rozhodném odmítnutí potratu.

"Nevíme, jak dlouho s námi náš syn Ondřej Maria zůstane a jaký plán si Bůh připravil pro něj, pro nás i pro všechny přítomné bratry a sestry, kteří sdílejí život s nemocným dítětem. Víme ale, že jsme byli povoláni k čemusi mimořádnému (...) a že naše dítě se – zcela neuvěřitelně – stává naším učitelem. Věříme, že nám Bůh dal toto veliké povolání – být dvakrát rodiči. Přirozenými rodiči a průvodci mimořádného dítěte, které je zvláštním darem Boha Otce."

Papež František objal každého z přítomných návštěvníků a poté pronesl velice hluboké a **spontánní rozjímání nad smyslem dětského utrpení:**

"Neexistují pro ně vysvětlení. Je to tajemství. Mnohokrát přitom myslím na Matku Boží, které předali mrtvé a krvácející tělo jejího syna, poseté ranami. Matka Boží toto tělo hladila, ale nerozuměla. Vzpomínala na to, co jí řekl anděl: Bude z něj Král a veliký prorok. A ve svém nitru by jistě chtěla odpovědět: Jsi lhář, podvedl jsi mne. Také ona neznala odpověď. (...) Když se děti kolem dvou let začínají ptát: Proč?, nechtějí slyšet vysvětlení. Chtějí na sebe pouze přitáhnout tatínkovu a mamčinu pozornost. **Můžeme se tedy Pána ptát: Ale proč? Proč děti trpí? Proč zrovna toto dítě? Pán nic nevypraví, ale pocítíme na sobě Jeho pohled, a to nám dodá sílu."**

Petrův nástupce rodiče nemocných dětí vyzval, aby se nebáli a kladli Bohu tuto vyzývavou otázku po smyslu dětského utrpení. **Bůh jim na vysvětlenou odpoví: Také můj Syn trpěl. Avšak nejdůležitější je Boží pohled.**

"Možná se zeptáte – jste biskup, vystudoval jste teologii, copak nám neřeknete nic jiného? Ne. Trojice, eucharistie, Boží milost, utrpení dětí, to všechno jsou tajemství. A do tohoto tajemství můžeme vstoupit pouze díky láskyplnému Božímu pohledu. (...) Opravdu vám nemám co říci, pouze tolik, že obdivuji vaši sílu a odvahu."

Svatý otec ocenil přístup manželů, kteří nesvolili k potratu postiženého dítěte.

"Nikdy, opravdu nikdy nic nevyřešíme tím, že se zbavíme člověka. Tak si mezi sebou vyřizují účty mafiáni. (...) Do světa, který každodenně odepisuje ty, kteří se mu nehodí, vnášíte hrdinství. Dovolují si to říci nikoli proto, abych vám lichotil, ale z hloubi srdce. Jste malými hrdiny života. Častokrát jsem vyslechl starosti rodičů, jako jste vy a jsem si jist, že také vy se obáváte toho, aby váš syn nebo dcera nezůstali jednou v životě sami. Je to snad jediná okolnost, za které rodiče prosí Pána, aby k sobě dříve povolal děti, aby nezůstaly osamoceny. A to je láska."

Papež rodiče nemocných dětí ujistil, že se za jejich rodiny modlí. A jak podotkl, není to pouze otázka chvilkového soucitu, nýbrž trvalého doprovázení modlitbou na jejich cestě odvahy a kříže. Páteční podvečerní setkání ve vatikánské kapli Ducha svatého zakončila společná mariánská modlitba.

31.5.2015

Trojice je podivuhodné tajemství, z něhož pocházíme a ke kterému jdeme

Více než padesát tisíc lidí přišlo dnes před polednem na Svatopetrské náměstí, aby si vyslechli pravidelnou promluvu římského biskupa před mariánskou modlitbou Anděl Páně. Papež František se věnoval tajemství dnešního liturgického svátku Nejsvětější Trojice.

„Dnešní liturgická slavnost nám umožňuje rozjímat podivuhodné tajemství, z něhož pocházíme a ke kterému se ubíráme, obnovuje v nás poslání žít společenství s Bohem a mezi sebou podle vzoru božského společenství. Jsme povoláni žít nikoli jedni bez druhých, jedni nad druhými či jedni proti druhým, nýbrž jedni spolu s druhými, jedni pro druhé a jedni v druhých. To znamená přijmout a dosvědčovat svorně krásu evangelia, žít

láskou vzájemně a vůči všem, sdílet radosti a bolesti, učit se přijímat i dávat odpuštění a pod vedením pastýřů si vážit různých charismat. **Jedním slovem je nám svěřen úkol vytvářet taková církevní společenství, která budou stále více rodinou, schopná reflektovat zář Trojice a evangelizovat nejenom slovy, ale mocí Boží lásky, která v nás přebývá.**"

Bůh obrací skartaci ve spásu

Často na Ježíše nedbáme, protože Jej nepoznáváme v nezdaru. Láska Boha k člověku však vítězí právě ve zdánlivém nezdaru ukřižování Jeho Syna. Vypráví o tom podobenství o proradných vinařích, které dnes komentoval papež František v homilii při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty.

„Kámen, který stavitelé zavrhli, se stal kvádrem nárožním“ (Mk 12,10). Zdálo se, že skandální poprava učinila konec příběhu plnému nadějí, ale namísto toho se stala počátkem spásy světa. **Bůh staví na slabosti.** „Sleduje-li však někdo peripetie dějin lásky Boha a Jeho lidu – poznamenal papež František – má dojem, že jde o dějiny nezdarů.“ Jako podobenství o proradných vinařích z dnešního evangelia (Mk 12,1-12), které **působí dojmem, že ztroskotalo přání Boha.** Jistý člověk vybuduje krásnou vinici, potom odejde a předá ji vinařům. Ti potom zabíjejí každého, koho k nim posílá pán vinice, aby si od nich vyzvedl podíl z výtěžku. **Právě tudy však vchází život.**

„Proroci, Boží lidé, kteří promlouvali k lidu a kterým nebylo nasloucháno, ale byli skartováni, budou Jeho slávou. Syn, poslední poslaný, který byl doslova skartován, odsouzen, nevyslyšen a zabit, se stává kvádrem nárožním. Tento příběh, který začíná sněním o lásce, vypadá jako příběh lásky, ale zdá se, že končí nezdarem, nakonec vyústí v obrovské lásce, když Bůh obrátí skartaci ve spásu a Jeho zavržený Syn spasí nás všechny.“

Tady se logika nezdaru obrací – pokračoval papež. „Ježíš to připomíná starším lidu citací z Písma: »Kámen, který stavitelé zavrhli, se stal kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné.« (Mk 12,10). Je krásné – řekl dále - číst v Bibli také nářky Boha, Otce, který pláče, když **lid neumí poslouchat Boha, protože se chce sám stát bohem.**“

*„Cesta našeho vykoupení je posetá mnoha nezdary. I ten poslední, nezdar kříže je skandální. Právě takto však vítězí láska. **Příběh, který začíná sněním lásky a pokračuje řadou ztroskotání, končí vítězstvím lásky: Ježíšovým křížem. Na tuto cestu nesmíme zapomenout. Je to obtížná cesta. I ta naše! Kdokoli z nás zpytuje svoje svědomí, zjistí, kolikrát vyhnal proroky, kolikrát řekl Ježíši: „Jdi pryč!“, kolikrát chtěl spasit sám sebe. Kolikrát jen jsme si mysleli, že jsme spravedliví!“***

„Nikdy proto nezapomínejme - končil František - že smrtí na kříži prokazuje Syn Boží svému lidu lásku.“

„Bude užitečné upamatovat se na tento zdánlivě nevydařený příběh lásky, která nakonec vítězí. Příběh upamatování se v příběhu vlastního života, onoho zrnka lásky, které do nás Bůh zasel, a toho, co se dělo pak. A jednat stejně jako jednal naším jménem Ježíš: pokorit se.“

O životodárných výtkách papeže Bergolia

„František se hned po svém zvolení zařadil do velké tradice církve a Druhého vatikánského koncilu,“ píše se v článku nazvaném „Biskup podle papeže Františka“, zveřejněném v posledním čísle časopisu *Civiltà Cattolica*. Napsal jej člen redakčního týmu, argentinský

jezuita otec Diego Fares, kterého pojí s Jorge Mariem Bergogliem čtyřicet let života v Tovařství Ježíšovu. Pro posluchače Vatikánského rozhlasu otec Fares svoji tezi vysvětluje:

*„Hned po svém zvolení učinil papež dvě viditelná gesta. Mám na mysli tělesný rozměr, nikoli metafory. Místo aby se oděl zvláštními rouchy, sklonil svoji hlavu a žádal o požehnání věřící lid, který jej sledoval z náměstí a na celém světě. Přesně to říká Druhý vatikánský koncil o církvi: „třebaže ke splnění svého poslání potřebuje lidské prostředky, není ustanovena k tomu, aby hledala pozemskou slávu, nýbrž aby šířila pokoru a odříkání i svým příkladem“ (Lumen gentium, 8)... Je třeba nejprve pochopit, že pro koncil i samotného Ježíše, pastorační neoponuje věrouce. Pastorační není aplikace nějaké nauky, o kterou dbají učitelé Zákona, kteří mají čisté ruce, protože se nedotýkají lidí a jednají jenom podle kartesiánských, jasných a zřetelných idejí, zatímco pastýři si ruce zašpiní. **Zjevení, které nám předal Pán, je určeno ke spáse jeho lidu, nikoli k abstraktnímu poznání Trojice, nýbrž milujícímu a činnému poznání. Sama nauka je pastorační, odráží se v udělování milosti za pomoci svátostí a skutků milosrdenství. Je to víra, která se projevuje láskou.**“*

Papež často opakuje, že biskupové mají být pastýři, ne knížata. Někdy je to interpretováno jako výtku, kterou papež údajně činí svým spolubratrům v biskupské službě. Co si o tom myslíte Vy, který jste poznal Bergoglia ještě mnohem dříve než byl jmenován biskupem?

*„Koncepte toho, jak být pastýři, být cítit ovcemi a nebýt knížaty, ani piloty či řediteli, je stará čtyřicet let, když jsme byli novicové a studenti a on byl naším provinciálem a pak rektorem. Vzpomínám si na příhodu jednoho svého spolubratra, který při procházce zahradou naší koleje, kde byli vepři, krávy a ovce, **spatřil Bergoglia, našeho rektora, jak asistoval u vrhu jehnat.** Byl překvapen a nabídl svoji pomoc. Ukázalo se, že jedno ze tří jehnat ovce odmítla. Bergoglio se na okamžik zamyslel a pak nečekaně vzal ono jehně, byl to beránek, a dal jej tomuto spolubratrovi se slovy: »Starej se o něj!« – »Ale jak?«, odpověděl překvapeně. »Jdi a ohřej trochu mléka a dávej mu z kojenecké láhve.« Tento student jej krmil pět měsíců. Měl beránka ve svém pokoji a byl cítit ovcemi úplně doslova. Beránek za ním chodil po celém domě, až ke kostelu a do posluchárny. Bergoglio mu pak řekl: »Zkoušel jsem tě, ale ty jsi se naučil, že když se o ovci staráš, bude tě sledovat. Takto jednej.« Říci proto biskupům, aby byli pastýři, nikoli knížata či ředitelé, je životodárná výtku. Slyšel jsem, jak někdo o Bergogliovi řekl: »S každým má slitování, ale biskupy peskuje«. **Skutky duchovního milosrdenství však říkají: uč nevědomé, dávej radu těm, kdo ji potřebují, a napravuj toho, kdo je v omylu.** Jsou to milosrdné výtky. Jedna věc je odpouštět hříšníkům (ovcím i pastýřům) hříchy a jiná věc je být milosrdným vůči pastýřskému poslání. Poslání je třeba opravovat. **Petr byl Ježíšem napomenut nelítostně:** »Jdi mi z očí satane. Nemáš na mysli věci božské, ale lidské« (Mt 16,23). **A tyto Ježíšovy výčitky z něj učinily pastýře slitovného k ovcím.** Skutky duchovního milosrdenství jsou vlastně různými rovinami laskavého upozornění. Ještěže nám papež říká, ať nejsme ředitelé. Vždyť jak jinak řídit církvev, která je bárkou uprchlíků, polní nemocnicí, přetechizovanou společností... Být pastýři znamená počítat s láskou a pomocí ovcí při hledání vody. **Smysl věřícího lidu pomáhá pastýřovi slyšet, co praví Duch...**“*

Komentuje argentinský jezuita Diego Fares koncepci biskupské služby podle papeže Bergoglia.

O hmatatelném dobru s odstupujícím ředitelem Papežských misijních děl

Kard. Fernando Filoni, prefekt Kongregace pro evangelizaci národů, v pondělí v Římě zahájil **generální shromáždění národních ředitelů Papežských misijních děl**, které potrvá až do soboty. Za Českou republiku se ho účastní **O. Jiří Šlégr, odstupující národní ředitel PMD, a jeho nástupce, trvalý jáhen Leoš Halbrštát**, kteří navštívili naši redakci.

Kardinál Filoni ve své úvodní promluvě poznamenal, že hlásání evangelia nikdy nemůže být účinné, pokud je zaměřeno na lidské projekty, jakkoli mohou být správné a důležité. Poukázal proto na nezbytnost neustálé apoštolské formace všech spolupracovníků Papežských misijních děl, protože, jak zdůraznil, zejména v západním světě se vytrácí smysl pro církev. Máte tuto zkušenost také v našich zeměpisných šířkách? Odpovídá **O. Jiří Šlégr**:

*"Na poli spolupráce v rámci církve mám dobré zkušenosti. Kdykoli jsem měl možnost oslovit lidi, ať už ve farnostech, nebo řeholních komunitách, či při různých setkáních, vždy byli a dosud jsou misiím velmi otevření. Práce pro misie samozřejmě vyžaduje formaci, abychom nezůstali jenom u sbírek pro chudé, hladové a potřebné, ale abychom vycházeli z evangelia. Ani sám Pán Ježíš neříká: Běžte do celého světa, nakrmte hladové a dejte napít žíznivým, ale: Hlásejte evangelium všem národům, křtěte je ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého. **Jak připomíná také papež František, na konci života budeme souzeni z otázek, které už Ježíš dal a kterým říkám maturitní otázky: Měl jsem hlad, dali jste mi najíst. Měl jsem žízeň, dali jste mi napít. Ale zároveň budeme souzeni z toho, jestli se nám z nich nevytratil Ježíš a radost z evangelia.** Řekl bych, že radost člověka, který žije s Pánem Ježíšem a obětuje se pro jeho evangelium, je nám posilou. O této radosti mluví papež František, který říká, že křesťan nemůže být smutný, i když trpí, je nemocný a pronásledovaný. Vnitřní hluboká radost spočívá v tom, že je neustále vyživován, formován a utvářen – v našem případě vzděláváním a kontaktem s lidmi, kteří pracují na misijním poli. **Myslím, že jedna věc nám chybí, a tou je vysílání misionářů do světa.** Vzpomínám si, že nám to už před mnoha lety na jednom misijním sympoziu připomínal kard. Tomko, bývalý prefekt Kongregace pro evangelizaci národů. Vyzýval k tomu, aby od nás kněží a řeholníci i řeholnice byli vysíláni na misie – **nejenom na výlet, ale na trvalou práci.** V této oblasti se už něco podařilo, ale stojí před námi ještě mnoho úkolů."*

Dalším bodem promluvy kard. Filoniho byla důležitost spolupráce a komunikace mezi jednotlivými národními řediteli PMD. Probíhá něco takového v české národní kanceláři?

*"Musím přiznat, že na úplném začátku jsem dostal asi třináct diapozitivů z misíí, neměli jsme žádný film ani materiály, které bychom mohli lidem ukazovat. Nyní se řadíme mezi země, které nabízejí kvalitní materiál. Soustředujeme se hlavně na filmové dokumenty, protože jsou použitelné snad ve všech zemích na světě. Naše země se zapsala dobrým způsobem právě v této mediální tvorbě. Kolegové z Německa, Rakouska, Austrálie, Spojených států amerických, ale také národní ředitelé z Afriky či Asie chtějí naše filmy, protože jsou kvalitně připraveny. Jsme tedy dobrým přínosem pro vzájemnou spolupráci všech ředitelů. Navíc je tu nedávná zkušenost z loňského roku, kdy jsme připravili novou tvář **našeho webu**. Ihned poté mne začal kontaktovat jeden člověk – původně jsem ho považoval za spam, ale ukázalo se, že je to kolega ze Spojených států amerických. Velmi se mu líbily naše stránky a chtěl z nich čerpat inspiraci. Nejprve jsme si telefonovali a nakonec jsme se sešli tady v Římě. Pro mne je to známka toho, že se ubíráme správným směrem..."*

Prefekt Kongregace pro evangelizaci národů dále mluvil o tom, že se stále snižují výnosy ze sbírek na PMD. Jak je to v Česku?

"U nás máme jedinou vyhlášenou celostátní sbírku ve všech diecézích, která připadá na Misijní neděli. Vybraná částka se tu nesnižuje a každoročně dosahuje 16-17 milionů, za což Bohu díky. Zároveň se fondy shromažďují ještě skrze různé další aktivity – Misijní koláč, Misijní jarmark, Misijní štrůdlování, Pohled pro misie, Jeden dárek navíc – ke kterým je třeba připočíst dary jednotlivých dárců. Lidé si kupříkladu vyberou, že budou sponzorovat bohoslovce v jednom ze tří seminářů – v Keni, Ugandě a Zambii, které má Česká republika na starosti. Tyto dary vloni vynesly zhruba jednou tolik, co celostátní sbírka, a celkově jsme tedy vybrali 33 milionů ."

Kard. Filoni se zmínil rovněž o příští misijní neděli, která letos připadá na 18. října. Co na ni chystáte?

"V souvislosti s Misijní nedělí vždy připravujeme poselství Svatého otce Františka. Národní ředitel Papežských misijních děl píše dopis do všech farností, který se má číst týden předem. Na sobotní večer před Misijní nedělí připravujeme Misijní most modlitby, ke kterému zveme lidi doma i v kostele. Letos, když dá Bůh a podaří se to dobře připravit, jsem se inspirovali ve Švýcarsku rozšířenou nabídkou pro jednotlivé farnosti nebo komunity, co se týká **prožití liturgie přímo na Misijní neděli. Tak, aby liturgie byla na první pohled misijní, aby lidé jenom nepřispěli do sbírky, což je také potřeba, ale aby odcházeli ze mše svaté s vědomím, že se zapojili a že prožili neděli misijně.**

Kromě Misijní neděle, která bude až na podzim, chceme všechny pozvat na celostátní Misijní pouť v sobotu 13.6. ve Vranově nad Dyjí, kde by měl být i pan biskup Vojtěch Cikrle. Můžeme se tam setkat a zároveň poděkovat Bohu za všechno, co se v misích daří, a prosit o pomoc."

V české národní kanceláři v současné době probíhá předávání úřadu mezi dvěma národními řediteli. O. Jiří Šlégr odchází po bezmála dvacetileté činnosti. Jak byste ji zhodnotil?

"Nejlepší hodnotitel je asi Pán Bůh sám, protože vidí do všeho, co se podařilo udělat a co chybí. Těší mne, když spočítám, kolik lidí za tu dobu věnovali na misie – ta částka se blíží téměř 400 stům milionů korun. Podařilo se nám vytvořit tradici vydávání misijních kalendářů, na které už jsou lidé zvyklí. V rámci Papežského misijního díla děti jsme v misijních klubkách začali dětem a jejich animátorům nabízet trvalou misijní formaci. Misijní klubka se už stala samozřejmostí a šíří se téměř nekontrolovaně ve všech diecézích. Mám radost z toho, že se podařilo propojit naši zem s různými zeměmi v Asii, Africe, Austrálii a Oceánii, kde nyní všude máme přátele a kde se za nás modlí. A mám radost z toho, že na našem webu od loňského roku funguje misijní kino, které nabízí filmy z oblastí, kde působíme. Myslím, že právě tyto záběry jsou dokladem toho, že naše pomoc funguje, zpětná vazba přichází a lidé nám mohou věřit... Mám rád definici jedné asistentky, která v národní kanceláři pracuje už delší dobu a která říká: Naše kancelář je kumulace dobra. Lidé se k nám obracejí, aby pomohli. Dobro je u nás skutečně hmatatelné a projevilo se kupříkladu v tom, že se nám vůbec podařilo udělat **národní kancelář doslova „na koleně“, protože nám nikdo zpočátku nedal žádné prostory.** Jsem za to vděčný a děkuji Bohu."

Uvedl O. Šlégr. A s jakými pocity, cíly a plány nastupuje do úřadu národního ředitele PMD v České republice trvalý jáhen, **Leoš Halbrštát?**

"Když poslouchám vyprávění patera Jiřího, teprve poznávám, jaké množství práce za sebou zanechává a co všechno bylo třeba udělat, aby Papežská misijní díla v České republice vypadala tak, jak vypadají nyní. Do nedávné doby jsem s Papežskými misijními díly přišel do kontaktu jenom přes svoji manželku, která pracuje jako diecézní ředitelka v královehradecké diecézi. Jinak jsem byl vojenským kaplanem, což je úplně jiná práce a jiné zaměření. Tato práce tedy pro mne bude zcela nová, přebírám jí s doširoka otevřenými očima a pomaličku se snažím naučit všechno to, na co měl P. Jiří bezmála dvacet let, abych mohl v jeho díle pokračovat. Samozřejmě každý jsme trochu jiného ražení, a proto budu mít zřejmě na některé věci malinko odlišný pohled, ale budu se snažit, aby Papežská misijní díla v České republice fungovala stále lépe a stále více lidí oslovovala. Je velmi důležité, že se nejedná o pouhé sbírání peněz, ale důležitější je šíření evangelia, šíření lásky k sobě navzájem. A z toho teprve vyplývá ona štědrost a pomoc potřebným."

Sděлил pro naše mikrofony Leoš Halbrštát, který od prvního dubna tohoto roku nastoupil do úřadu národního ředitele Papežských misijních děl v České republice. Dodejme ještě, že papež František pozdraví národní ředitele Papežských misijních děl v pátek v rámci zvláštní audienice.

Plánovači blahobytu jsou iritováni rodinou, která odolává ekonomickému vydírání

Na Svatopetrském náměstí se dnes dopoledne shromáždilo na 40 tisíc lidí. Přišli si vyslechnout katechezi Petrova nástupce během pravidelné středeční generální audience. **Papež František se stále věnuje tématu podzimního zasedání biskupské synody. Dnes mluvil o problémech, které vystavují rodiny zkouškám. Jedním z nich je chudoba.**

*„Navzdory všemu existuje spousta chudých rodin, které vedou svůj život důstojně a často jsou otevřeny Božímu požehnání. Toto poučení však nemá ospravedlňovat naši lhostejnost, ale spíše umocňovat naše zahanbení nad tím, že tolikrát chudoba existuje! **Je takřka zázrak, že se rodina utváří i v chudobě, ba dokonce uchovává, jak jen možno, specifickou lidskost svých pout.** Tato skutečnost irituje ony plánovače blahobytu, kteří považují city, plození a rodinné vazby za sekundární proměnnou životní úrovně. Nechápu nic! Měli bychom naopak **pokleknout před rodinami, které jsou opravdovou školou lidství a zachraňují společnost z barbarství.***

Co nám zůstane, podlehneme-li vyděračství císaře a mamonu, násilí a peněz, a zřekneme se také rodinných citů? Nová občanská etika nastane jedině tehdy, když zodpovědní činitelé veřejného života zreorganizují sociální vazby a začnou bojovat proti zvrhlé spirále, která spoutává rodinu s chudobu a vede nás do záhuby.

Dnešní ekonomie se často specializuje na užívání individuálního blahobytu, ale hojně praktikuje vykořisťování rodinných vazeb. To je obrovská a závažná kontradikce! Nezměrná práce rodiny nefiguruje v rozpočtech, samozřejmě! Ekonomie a politika jsou zde totiž skoupé na uznání. Vnitřní formace člověka a sociální cirkulace citů má však svůj sloup právě tam! Když jej odejmeš, zhroutí se všechno.“

Biskupové informují o výcviku mezinárodních teroristů a netečnosti OSN

Konžská demokratická republika. „Klima **genocidy**, ohniska **integralistického džihadismu** a proces **balkanizace**“. Tato **tři hlavní nebezpečí** vyjmenovává oblastní shromáždění biskupů v konžské provincii Bukavi. V oblasti, která leží na východě Demokratického Konga, se pohybují četné ozbrojené skupiny, které se vůči místními bezbrannému obyvatelstvu chovají jako dravci, píše biskupové v tiskovém prohlášení, které zaslali agentuře *Fides* (26.5.2015). Biskupové v něm odsuzují zločiny proti lidskosti, včetně mrzačení dětí a kuchání těhotných žen.

Za nevíšimavosti Organizace spojených národů probíhá na východě Konžské demokratické republiky výcvik mezinárodních teroristů na trojici základů, nazvaných Medina, Canada a Parking Kaza Roho, sdělují dále biskupové zpravodajské agentuře. V rámci těchto základů operuje mezinárodní personál a skupiny, které pořádají nábor branců také mezi místním obyvatelstvem, **slibují studijní stipendia na Blízkém východě, v Evropě a Kanadě.** Mezinárodní společenství se omezuje na nezúčastněné pozorování a monitoring pomocí dronů v rámci konžské mise OSN (*MONUSCO*). „Máme čekat, až se situace zvrhne natolik, aby nás totéž mezinárodní společenství pokropilo ohnivým deštěm pod záminkou boje s mezinárodním terorismem?“, táží se biskupové provincie Bukavi.

Napjatá situace bohužel dopadá také na církve. Biskupové upozorňují, že 12. května **byl unesen biskup diecéze Kasongo, mons. Placide Lubamba.** „Rovněž nás rozhořčuje **mlčení o osudu tří otců augustiniánů Panny Marie Nanebevaté, kteří zmizeli 19. října 2012.** Jsou živí nebo mrtví?“, ptají se pastýři a poukazují, že obyvatelstvo jejich provincie žije pod tlakem ekonomické mafie a politicko-vojenského kšeftaření, které se sytí rabováním nerostného a přírodního bohatství, jímž region Bukavi oplývá.

Papež slavil liturgii Těla a Krve Páně

Na dnešní slavnost Těla a Krve Páně jako každoročně v 19 hodin římský biskup slavil eucharistii na prostranství před bazilikou sv. Jana na Lateránu. Odtud se po mši svaté vydalo do nedaleké baziliky Panny Marie Větší eucharistické procesí. Papež František se v homilii zamýšlel nad tím, **co dnes znamená nevytvářet jednotu a ztrácet vědomí křesťanské důstojnosti** a mimo jiné řekl:

„Netvoříme jednotu, když se nepoddáváme Pánovu Slovu, nežijeme bratrství mezi sebou, soupeříme o první místa, nenacházíme odvahu dosvědčovat lásku a nejsme schopni nabízet naději. Eucharistie nám umožňuje tvořit jednotu, protože je poutem jednoty, naplněním Smlouvy, živoucím znamením lásky Krista, který se ponížil a zmařil, abychom zůstávali sjednoceni. Účastí na eucharistii a jejím přijímáním jsme na cestě, která nepřipouští rozdělení. Kristus přítomný mezi námi ve znamení chleba a vína žádá, aby síla lásky překonávala každou roztržku a zároveň poskytovala společenství chudým, oporu slabému, bratrskou pozornost vůči těm, kdo namáhavě nesou tíhu každodenního života.

*A co pro nás dnes znamená nebýt si vědomi, jakou máme cenu, to znamená rozředit svoji křesťanskou důstojnost? Znamená to nechat se nahlodat idolatriemi naší doby: zdáním, konzumem, svým já, které je středem všeho, ale také soupeřením, arogancí jakožto vítězným postojem, nepřipouštěním si vlastní chyby nebo potřeby. **Tím vším se znehodnocujeme, stáváme se průměrnými, vlažnými a mdlými křesťany.**“*

Papež František se stejně jako loni hned po mši odebral v odkrytém voze do baziliky Panny Marie Větší, kde v soukromí čekal na příchod eucharistického procesí, aby na závěr udělil všem svátostné požehnání. V průvodu hned za Nejsvětější svátostí, umístěné na odkrytém voze, kráčel také letos generální vikář římské diecéze, kardinál Agostino Vallini.

Svatý stolec v UNESCO o „Výchově včera a dnes“

V sídle Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu (UNESCO) bylo ve středu zahájeno **fórum pod titulem „Výchova dnes a zítra“**. Jeho organizátory jsou **stálý pozorovatel Svatého stolce v pařížském sídle UNESCO, mons. Francesco Follo, a Kongregace pro katolickou výchovu**. Symposium se řadí do širšího rámce iniciativ, probíhajících u příležitosti sedmdesátého výročí založení UNESCO, padesátého výročí vydání Deklarace II. Vatikánského koncilu o křesťanské výchově *Gravissimum educationis* a dvacátého pátého výročí publikace, apoštolské konstituce o katolických univerzitách Jana Pavla II. V pařížském sídle UNESCO včera po úvodním pozdravu generální ředitelky Iriny Bokové vystoupili kard. Zenon Grocholewski, prefekt Kongregace pro katolickou výchovu, a vatikánský státní sekretář, kard. Pietro Parolin.

„Vznik Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu podnítila nezadržitelná touha po míru, vzájemné úctě a mezinárodní spolupráci“, uvedl ve své promluvě kardinál prefekt. Jestliže vychovávat nikdy nebylo snadné, poznamenal dále, dnes je to jeden z nejtěžších úkolů, jehož cílem má být celistvá formace člověka v jeho přirozené a transcendentní dimenzi, k zodpovědné službě celku a budování obecného dobra. **Pokud má výchova této úloze dostát, potřebuje celistvě utvářené vychovatele, kteří jsou skrze důslednost vlastního života důvěryhodnými svědky pravdy a dobra. Nestačí být odborníky** v oboru a svěřit výchovný úspěch účinnosti metod, postupů a technologií. Kard. Grocholewski nezastíral, že snaha o výchovu pevně ukotvených lidí, schopných spolupracovat a dát smysl svému životu, často končí neúspěchem. **Výchovná krize proto vyžaduje, abychom odhalili hluboké příčiny, které vyvolaly křehkost dneška**, vyzýval prefekt Kongregace pro katolickou výchovu.

Podle stálého pozorovatele Svatého stolce v pařížském sídle UNESCO **má dnes výchova především předávat životní smysl a teprve na druhém místě usměrňovat získávání znalostí** a poznávání kulturních rozlišností. Pouze takto si skutečně můžeme vážit toho, co známe, a přestáváme považovat za „barbarské“ to, co neznáme, vysvětlil arcibiskup Follo. Výchova není pouhé předávání informací a vštěpování poznatků, nýbrž **formace k takovým kulturním zásadám, které jsou s to ještě více člověka polidštit**. „Nesmíme vychovávat k tomu, abychom něco ovládali a něčemu sloužili, což by byla manipulace výchovou, nýbrž abychom někomu prokazovali službu. Vychovávat neznamena poskytovat důvody pro život, nýbrž sdělovat, pro koho tento život žít“, řekl v Paříži mons. Follo.

Katolická církev, odbornice na vše lidské, proto výchovu umístila do středu svého poslání, zdůraznil kard. státní sekretář, Pietro Parolin. **Církev nadále výchovu považuje za naléhavý úkol současné doby, která se na jedné straně vyznačuje globálními změnami a na druhé straně redukcionistickým postojem, v jehož rámci se všeobecný dosah výchovy omezuje na pouhý ekonomický aspekt**. Současná hospodářská krize, dodal kard. Parolin, zapříčinila ztrátu smyslu a v jejím důsledku sociální apatii ve vztahu k obecnému dobru. A učinila to **ve jménu minimalistické antropologie, jejímž prototypem je homo oeconomicus** a která dusí mezilidské vztahy a uvěžňuje možnosti racionálního úsudku, pronesl vatikánský státní sekretář na půdě UNESCO.

Kardinál Parolin o apoštolské cestě do Sarajeva

„Pokož s vámi“ – takové je motto osmé mezinárodní apoštolské cesty papeže Františka, která jej tuto sobotu zavede do Sarajeva. Návštěva bosenské metropole bude mít bohatý program – po setkání s prezidentem a státními představiteli bude papež sloužit mši svatou na městském sportovním stadionu, poobědvá se šesticí místních biskupů v budově nunciatury a pozdraví kněze, seminaristy, řeholníky a řeholnice v sarajevské katedrále. Poslední hodiny jednodenní cesty budou patřit ekumenickému a mezináboženskému setkání a návštěvě Diecézního centra mládeže. Nad významem této apoštolské návštěvy se zamýšlí **kard. Pietro Parolin**:

"Papež chce především povzbudit katolíky, žijící v Bosně a Hercegovině, a dále podpořit kvas dobra v oné zemi a vše, co prospívá přátelství, bratrství, míru a mezináboženskému dialogu mezi různými složkami ve státě. Je zajímavé si povšimnout, že zmíněná témata jsou vyjádřena jak v mottu, tak v logu nadcházející cesty. Logo zobrazuje holubici, která drží olivovou ratolest, a dále na něm vidíme kříž s vepsaným trojúhelníkem, symbolizujícím bosenské hranice a barvy státní vlajky. Je tu také odkaz na katolické společenství, tvořené převážně Chorvaty. Motto „Pokož s vámi“ je pozdrav zmrtvýchvstalého Ježíše apoštolům. **Papež přijíždí do města, které Jan Pavel II. nazval „evropským Jeruzalémem“, jako poutník dialogu a pokoje.**"

Všichni jsme byli svědky posledního válečného konfliktu v dané oblasti. Do jaké země nyní papež přijíždí?

"Jsme si jen málo vědomi důsledků, které za sebou válka zanechala v Bosně a Hercegovině a které se především týkají katolického společenství. Počet věřících se od počátku devadesátých let do dneška snížil na polovinu – z osmi set na čtyři sta tisíc lidí. Ve farnostech zbyli především staří lidé a pouze málo rodin, mladí lidé odcházejí do zahraničí kvůli nedostatku práce. Také demografický přírůstek je všeobecně nízký, a to zejména v katolické komunitě. Po Daytonských dohodách má země poměrně složitou politickou strukturu, která se odráží na soužití trojice ustavujících etnik – Bosňáků, Srbů a Chorvatů. V prosinci uběhne dvacet let od konce války, která ale nadále trvá a její stopy a zranění jsou všude patrné. Na papeže nicméně všichni čekají v úzkostné naději, že napomůže tomu, aby se z Bosny a Hercegoviny stal útulný domov pro její vlastní obyvatele."

Jaká je konkrétní situace v místní církvi?

"Církev navzdory obtížím pokračuje ve svém poslání, hlásání evangelia a službě milosrdné lásky vůči všem lidem. Myslím, že mohu odkázat k slovům papeže Františka, kterými se v březnu tohoto roku obrátil na biskupy Bosny a Hercegoviny při jejich návštěvě ad limina. Řekl jim, aby především pomáhali chudým a nejslabším lidem, uskutečnili vše možné proto, aby zabránili emigraci mladých lidí, aby byli přítomni ve společnosti a vnášeli do ní svěžest evangelia. Papež tedy místní církve vyzval, aby byla kvasem ve společnosti, byť je to společnost velmi složitá a z určitých hledisek obtížná."

Papež František opět podniká cestu ve znamení pokoje a smíření mezi národy. Jaká řešení se do budoucna nabízejí pro Bosnu a Hercegovinu?

"Co se týče Bosny a Hercegoviny, bych rád zdůraznil jeden velice důležitý aspekt, a sice nutnost nastolit základní rovnost mezi všemi občany a všemi sociálními, kulturními a politickými vrstvami, které zemi tvoří, aby se všichni, nehledě na svůj počet, cítili plnohodnotnými občany. Myslím, že toto je podmínka, která může napomoci budoucímu dosažení míru a naplnit touhy Bosny a Hercegoviny po začlenění do Evropské unie. V tomto smyslu by země mohla jít příkladem mnoha jiným konfliktním situacím ve světě, kde se odlišnosti stávají motivem konfliktu a sporu namísto toho, aby byly vnímány jako vzájemné obohacení. Doufejme tedy, že papežova cesta nejenom zlepší situaci v Bosně a Hercegovině, ale stane se výzvou všem lidem a zemím, aby opětovně hledaly důvody k pokoji, smíření, lidskému, duchovnímu i materiálnímu pokroku."

Uvedl kard. Pietro Parolin v souvislosti se sobotní návštěvou papeže Františka v Sarajevu.

5.6.2015

Svatý otec k Papežským misijním dílům: Nevylučujte Krista z jeho misionářského díla

„Jak rád bych také pro vás našel slova, která by vzbudila dobu horlivější, radostnější, velkorysejší a odvážnější evangelizace, plné lásky až do krajnosti a překypující nakažlivým životem (Evangelii gaudium, 15)“, přivítal dnes v poledne Svátý otec František národní ředitele Papežských misijních děl.

*"Misijní působení je paradigmatickým každého díla církve. (...) Jako Kongregace pro evangelizaci národů a národní ředitelé Papežských misijních děl doprovázíte s úctou a láskou mladé církve, rozptýlené po celém světě, a vedete Boží lid k plnému prožívání univerzální misie. Znáte úžas, jaký v lidstvu vyvolává Duch svatý právě prostřednictvím těchto církví, které jsou často materiálně chudé, trpí obtížemi a pronásledováním kvůli věrnosti Božímu slovu a svědectví na obranu člověka. (...) **Církev je povolána vycházet do ulic a jít vstříc tolika našim bratrům a sestrám, kteří žijí bez síly, světla a útěchy z Ježíše Krista, bez společenství víry, které by je přijalo, bez horizontů smyslu a života.** (Evangelii gaudium, 49)". Papežská misijní díla jsou nástrojem společenství mezi církvemi, pokračoval papež František:*

*"Pěkně prosím, dávejte si pozor, abyste neupadli do **pokoušení stát se nevládní organizací, či úřadem na distribuci řádné a mimořádné pomoci.** Peníze nám pomáhají, ale také se mohou stát zkárou misie. Pokud se zaměříte hlavně na funkčnost anebo jí vyhradíte velký prostor, přivede vás to do záhuby. Když jsme si příliš jisti zdrojem misie, tedy jejím Hybatelem, nastává smrt. **Prosím, v rámci mnoha plánů a programů nevylučujte z misionářského díla Ježíše Krista, neboť je to Jeho dílo. Církev, která se omezila na výkonnost stranického aparátu, už zemřela,** i kdyby ještě po staletí přetrvávaly její programy a **struktury pro kleriky a laiky, kteří jsou zaneprázdněni sami sebou.**"*

Pravá evangelizace je možná **pouze v posvěcující síle Ducha svatého, který jediný je schopen církve obnovit, otrást jí a podnítit ji k odvážnému vyjití ze sebe, aby hlásala evangelium všem národům**, loučil se papež František s národními řediteli Papežských misijních děl.

S biskupem Hinderem o živé, radostné a nezakomplexované církvi na arabské půdě

Abu Dhabi. Půl století po dostavění katedrály sv. Josefa v metropoli Spojených arabských emirátů se tamní věřící mohou těšit na otevření druhého katolického kostela, zasvěceného sv. Pavlovi. Byl postaven v průmyslové čtvrti na periferii hlavního města a v příštím týdnu (11.6.) jej přijede vysvětit vatikánský státní sekretář, kard. Pietro Parolin. Obřadu se kromě místních apoštolských vikářů zúčastní rovněž státní představitelé, ministr pro mládež, šejk Al Nahyan, a poradce pro náboženské záležitosti, šejk Al Hashemi. **Mons. Paul Hinder**, který má na starosti pastorační službu v jižním arabském regionu, pro naše mikrofony vyjádřil potěšení nad tím, že se této vzácné události v zemi věnuje tak velká pozornost.

Pro italský list *Tempi* poskytl rozhovor (5.6.2015), ve kterém vypráví o životě církve na arabské půdě, kde chybí místní křesťané, náboženská svoboda je relativní pojem, nescházejí problémy, ale přesto převažuje radost, kterou lze na Západě sotva nalézt. „V Abu Dhabi jsou kostely přeplněné, v Dubaji se jen těžko hledá místo a podobné je to v hlavním městě Ománu“, popisuje biskup Hinder a pokračuje: „Při pastorační návštěvě v jedné z farností Abu Dhabi o letošních Letnicích se od čtvrtečního večera do neděle sloužilo 25 mší, nejméně 20 zcela naplněných. Pouze letos jsem v jedné dubajské farnosti udělil svátost biřmování osmi stům věřícím a v jiné jsem biřmoval 300 lidí. Místní zkušenosti se výrazně liší od toho, co zažívám po návratu do Evropy, dodává švýcarský kapucín: Evropská církev je unavená, chybí jí radost a život, se kterým se setkávám tady. Nechci idealizovat, ale lidé zde prožívají svou víru bez komplexů.“

Církev ve Spojených arabských emirátech tvoří asi milionový zástup přistěhovalců – zejména z Filipín, ale také Indie a dalších zemí celého světa, zatímco místní jemenská církev čítá zhruba čtyři tisíce katolíků. „Jsme putující církev pro poutníky, migrující církev pro migranty, stále se měnící a mezinárodní církev“, říká apoštolský vikář. „Naše církev se vyznačuje velkým úsilím laiků, bez jejichž spolupráce bychom nepřežili. Máme asi šedesát kněží, kteří se věnují především svátostné pastoraci, zatímco laici mají zcela zásadní roli v katechezi, formaci, modlitebních skupinách.“ Jak mons. Hinder vysvětluje, apoštolský vikariát spravuje v jižní části Arabského poloostrova pět škol a dalších pět provozují různé kongregace, bylo by jich ovšem třeba mnohem více.

Biskup Hinder rovněž vyvrací rozšířenou představu, podle které je křesťanství na Blízkém východě rovno pronásledování. „Naše situace není tak obtížná, jak by se to mohlo jevit zvenku“, zdůrazňuje. „Žijeme v muslimském světě a naše bohoslužby jsou omezeny na bohoslužebné objekty. Pokud chceme vyjít ven, musíme žádat o zvláštní povolení. Svoboda vyznání je tu ale dodržována, jako biskup mohu chodit v sutaně a vnímám respekt ke svému úřadu. Naše vztahy s muslimy jsou normální, někdy dokonce srdečné, neexistuje tu problém fundamentalismu. Je však zřejmé, že každý vede svůj život a nejsme v každodenním přímém kontaktu“, uvedl pro italský týdeník apoštolský vikář Arábie, švýcarský kapucín Paul Hinder.